TOMMY KONO FĂRĂ HALTERĂ...

Intermezzo intim cu un mare campion

În București se află de două zile unul dintre cei mai mari sportivi pe care i-a cunoscut lumea : TOMMY KONO ! În ciuda celebrității, reporterilor le-a fost foarte ușor să-l „vineze", deoarece în persoana faimosului halterofil aureola de campion se îmbină cu o rară amabilitate și francheță. Un salut, o cafea, un Pepsi și un coniac (pentru reporteri, Tommy a rămas sportiv...) au fost de ajuns pentru a intra direct în intimități ; aflăm un amănunt cu totul inedit : Kono a început halterele la vîrsta de 14 ani, din considerații medicale, pentru a se trata de o astmă, apărută neobișnuit de precoce.

— *Medicii m-au trimis în arenă... Personal, n-am avut niciodată de gînd să fac performanță* — spune marele campion. *Eu n-am căutat-o...*

— În schimb, v-a găsit ea ! Și iată cum dintr-o maladie insidioasă se ajunge la un palmares care cuprinde, pe parcursul unui deceniu și jumătate de înfruntări cu oțelul, nu mai puțin de 26 DE RECORDURI MONDIALE, 6 TITLURI DE CAMPION AL LUMII ȘI ALTE 2 DE CAMPION OLIMPIC.

— Din vasta experiență personală pe care o deținеți, la ce vîrstă socotiți că trebuie început sportul halterelor ? — întrebăm.

— *La 16 ani, cred eu. Dar, consolidarea organismului viitorului atlet trebuie să înceapă la 12 ani, dacă nu chiar mai devreme. Fără a se urmări rezultatul, ori performanța. Eu, de pildă, m-am jucat cu primele greutăți la 14 ani, iar la Colegiul din Sacramento, orașul meu natal, am făcut înot și baschet, ca divertisment. La 18 ani, am intrat în competiții, la 20 eram campion național al S.U.A., la 22 de ani cuceream primul titlu olimpic.*

— Avem o nedumerire, mister Kono... În toate biografiile dv., apărute în diverse limbi, scrie că sînteți „Havaianul de oțel", deci născut în arhipelag. Nu-i așa ?

— *Este o eroare care s-a perpetuat* — precizează Kono. *Părinții mei sînt originari din Japonia, eu m-am născut în California, dar — e adevărat — am trăit 14 ani la Honolulu.*

După această „corectură" în fișa biografică a fostului campion mondial — actualmente antrenorul echipei R. F. a Germaniei — abordăm o chestiune tehnică :

— Considerați că progresul vertiginos al performanțelor în haltere, numărul amețitor de kilograme care se ridică astăzi, se datorează unor perfecționări de stil, unor inovații ?

— *Nu ! Desigur, ele există. Sovieticii, polonezii, ungurii au introdus asemenea noutăți, dar ele nu sînt nimic mai mult decît niște retușuri, nu reprezintă ceva esențial. Mult mai eficient, la adunarea acelor fabuloase totaluri, care și pe mine mă uimesc, este factorul mental, acel stimul psihologic al întrecerii. Astăzi, haltera se ridică nu numai cu mîinile, ci și cu creierul ! Singurul stil care a beneficiat de modificări mai substanțiale este „împins".*

— Apropo de stilul „împins". El a devenit un adevărat „măr al discordiei" în haltere. Se pare că nimeni nu-l execută corect și sînt multe voci care cer desființarea lui și transformarea triatlonului clasic într-un biatlon. Ne amintim că la Budapesta, un formidabil duel Vlasov — Shemanski a fost decis în favoarea primului tocmai de o ridicare de „împins" acuzată ca neregulamentară. Ce părere aveți ?

— *Acest stil va fi în continuare controversat. Eu socotesc că, în această privință, sportivii greșesc mai puțin decît... arbitrii. Mulți chiar, cunoscînd preferințele unor judecători, profită de aceasta. La un arbitraj corect și unitar, stilul rămîne viabil. Desființarea lui ar duce la serioase implicații și la sărăcirea întrecerii halterofile.*

— Printre modele sportului se numără la loc de frunte, astăzi, cultul mușchilor, ceea ce numim culturismul. Cum apreciați relația dintre acest exercițiu și halterele de competiție ?

— *Culturismul nu are tangență directă cu sportul...*

— Afirmați tocmai dv., care — ne amintim — ați obținut un premiu de „Mr. Univers" ?...

— *L-am obținut, într-adevăr, dar fără să fac un antrenament special pentru aceasta. Există patru rațiuni de a practica halterele : PENTRU SĂNĂTATE, CA PERFORMANȚĂ, CA ACTIVITATE AJUTĂTOARE PENTRU ALTE SPORTURI și IN SCOP STRICT TERAPEUTIC.* Culturismul are o certă valoare propagandistică, atrage mase de tineri și poate fi un pas spre sportul adevărat. Cu o condiție : SĂ NU DEVINĂ UN SCOP ÎN SINE. Personal, prefer pe atletul suplu, capabil de rezultate înalte. Trebuie să poți să și faci ceva cu mușchii, nu numai să-i arăți !...

— Atunci, care este concluzia ?

— *Recomand băieților să practice exercițiul fizic, culturismul, dar să nu uite niciodată partea sportivă. Ea este aceea care-ți dă în viață marile satisfacții și-ți lasă cele mai frumoase amintiri.*

Valeriu CHIOSE
Vlad UDRIȘTE

PICĂTURI...

● *Cicliștii sînt în general consecvenți : pedalează pe aceeași problemă.*

● *Un aparat folosit în aceeași măsură, dar cu rezultate diferite, de sportivi și nesportivi, este trambulina.*

● *Farfuriile zburătoare sînt performanțele unui cunoscut „sport" al imaginației : fantezia.*

● *Numai în sport, luptele sînt libere...*

● *Atletul aruncă sulița, cronicarul sportiv, sulițe !*

● *Rezervele diferitelor echipe, reprezintă „rezervele" antrenorilor.*

● *Paralelele sînt două „linii" care se întîlnesc... în sălile de sport.*

● *Un sportiv cu nume, trebuie să lupte pentru renume.*

● *Hernia nu este boala halterofililor, ci a șezătoriștilor care „ridică"... probleme.*

● *Motocicliștii au complexe de inferioritate față de șoferi ; sînt complexele unor jocheiri care nu călăresc pe cai pur sînge.*

● *Am un sportiv a-mic pe care îmi place să-l prezint cu „a" mare !*

Dan MIHAILESCU
Brașov

VOM JUCA GOLF !

● S-au elaborat proiectele pentru terenurile de la Sinaia și Poiana Brașov ● Nu este o premieră, ci o reluare ● Peste 40 de milioane de jucători în lume

Într-adevăr, turiștii români sau străini care vor vizita Poiana Brașov sau Sinaia vor avea posibilitatea să practice golful pe cele două terenuri ce urmează să se construiască în aceste stațiuni, într-un viitor nu prea îndepărtat. Mai înainte, însă, de a da cîteva amănunte despre aceste amenajări, menite să lărgească gama de divertismente din respectivele stațiuni, vom aminti că acest sport s-a jucat încă din 1922 la București, pe terenul construit de francezul Jean Baptiste de la Maison la comanda unor magnați ai finanțelor din acea vreme. În anul 1925 se amenajează la Sinaia cel de al doilea teren de golf, de data aceasta de către un român, Dumitru Plesnilă, care învățase golful în Belgia. Către sfîrșitul perioadei dintre cele două războaie mondiale s-au mai construit trei terenuri de golf la Teleajen, Eforie și Mamaia, sub îndrumarea unuia dintre animatorii de frunte ai acestui sport, Pavel Tomiță, singurul român — se pare — posesor al unei diplome de profesor de golf, obținută chiar în patria acestui sport, în Anglia.

În această perioadă, golful a fost practicat în țara noastră de un cerc restrîns de persoane din rîndul oamenilor de afaceri. Oricît de curios ni s-ar părea, în multe țări, golful este un sport foarte răspîndit. Într-adevăr, „The Golfer's Handbook", în ediția sa din 1968, înregistrează pe cele cinci continente peste 25 000 de terenuri de golf, iar numărul celor care practică acest sport se ridică la peste 40 de milioane ! Numai în Statele Unite, volumul vînzărilor de echipament pentru golf însumează anual circa 150 milioane de dolari. Iată cifre care vin în sprijinul tezei că golful tinde să devină sportul preferat al omului contemporan, deși el este un sport vechi, practicat, în forme primitive, încă de acum cinci secole. Într-adevăr, primul document care atestă existența golfului datează din anul 1457.

Popularitatea acestui sport se explică prin faptul că el poate fi practicat la orice vîrstă, pentru că nu cere eforturi deosebite și nici o condiție fizică specială. Jocul își menține interesul chiar și atunci cînd există o diferență mare de valoare între adversari, deoarece jucătorilor mai puțin pregătiți li se poate oferi un număr de lovituri suplimentare.

Dar în ce constă, de fapt, acest sport ? Pe un teren nu prea ondulat, cu o suprafață de circa 40—50 hectare și situat într-un cadru natural cît mai interesant, se amenajează 18 piste de iarbă, fiecare din ele avînd o lungime variind între 70—550 metri și o lățime între 40—80 metri, în funcție de accidentele de teren. Pistele se însămînțează cu un gazon special, care creează o pătură compactă de iarbă. Fiecare pistă este formată la rîndul ei din trei părți : startul sau *tee*, pista propriu-zisă sau *fair-way* și locul de țintă sau *green*. Echipamentul îl constituie o minge cu miez de cauciuc de circa 4,5 cm diametru și o trusă cu nouă crose de diferite forme, numite *club*-uri.

Jucătorul trebuie să conducă mingea de la start la locul de țintă din cît mai puține lovituri de crosă. Locul de țintă este prevăzut cu o groapă *(hole)* avînd diametrul de circa 10 cm și în care trebuie introdusă mingea.

De-a lungul fiecărei piste se amenajează diferite obstacole ca : gropi în apă sau nisip, movile de pămînt, diverse plantații, cu scopul de a mări numărul dificultăților în conducerea mingii spre țintă.

Testele făcute asupra celor care practică acest sport au scos în evidență efectele binefăcătoare ale jocului de golf asupra întregului organism, dar în special asupra sistemului nervos. Preocupați de joc, oamenii se deconectează rapid. În plus, practicanții golfului parcurg pe jos, în aer liber, circa 5—7 000 metri la o partidă, fără a face un efort deosebit. Golful cunoaște și o extrem de bogată activitate competițională : campionate naționale, întîlniri întîrtări, campionate mondiale, mari turnee sub îndrumarea „Asociației internaționale de golf".

Acum, golful se află în pragul relansării și în țara noastră. La sugestia unor turiști străini care ne-au vizitat țara și în dorința de a oferi un divertisment sportiv și turiștilor noștri, Oficiul Național de Turism va începe, în acest an, construirea primelor terenuri de golf : unul la Poiana Brașov, pe pajiștea din fața cabanei Vînătorul, iar celălalt la Sinaia, pe locul vechiului teren de golf, abandonat în timpul ultimului război mondial. Lucrările de proiectare sînt elaborate de D.S.A.P.C.-Ploiești pe baza unui bogat material documentar, iar, într-un viitor apropiat, va începe și execuția propriu-zisă. În afara pistelor pentru joc, terenurile vor fi dotate cu vestiare, grupuri sanitare, magazii pentru închirierea echipamentului de joc, barură de zi, locuri de parcaj. Este de așteptat ca aceste baze sportive să aibă o influență pozitivă asupra eficienței economice a celor două stațiuni, căci ele îndeplinesc o funcție de agrement de mare atracție pentru vilegiaturiști.

ing. Ștefan PENCIU

RECENZII

O prețioasă introducere în universul exercițiului fizic

Un volum de 182 de pagini, apărut prin grija Editurii Didactice și Pedagogice din București, vine să întărească munca educației sanitare în lumea tineretului școlar, educație în care exercițiul fizic și mișcarea în aer liber ocupă un rol preponderent.

Autorii volumului, doctorii în științe medicale **Petre Penciu** și **Andrei Kelemen,** aduc un bogat material educativ în serviciul unei acțiuni cu temeinic aport funcțional.

Cu o experiență dintre cele mai vaste și cu preocupări ce se cuvin relevate cu toată căldura, autorii promovează îndrumări de mare utilitate celor angajați în nobila, dar dificila muncă de educatori ai tineretului — cadre didactice, instructori și chiar antrenori.

EDUCAȚIA SANITARĂ ÎN ȘCOALĂ este o carte ce se înscrie cu merituoase valențe în bibliografia de specialitate, căreia sănătatea publică și educația fizică îi datorează un constructiv aport.

Leona JIANU

CU ȘASE DECENII ÎN URMĂ...

Voi încerca să prezint cîteva aspecte mai semnificative legate de activitatea sportivă din București în preajma primului război mondial, perioadă în care practicam sportul ca elev, atît în cadrul școlii, cît și la sala de gimnastică de sub conducerea renumitului profesor N. Velescu. Pe amplasamentul unde astăzi, pe cheiul Dîmboviței, se află Teatrul de Operetă, exista pe acea vreme un corp de clădiri lung de 50—60 m, unde-și avea sediul o organizație sportivă, cunoscută atunci sub denumirea de „Societatea centrală română de arme, gimnastică și dare la semn".

Specificul societății consta într-o serie de discipline sportive practicate în aer liber și în sala de gimnastică. Cele practicate în aer liber erau : înotul, oina și tirul, care atunci era cunoscut sub denumirea de „dare la semn".

Pentru înot, societatea dispunea de un bazin amplasat la o mică distanță de corpul clădirii. Sala de gimnastică, avînd o lungime de 40—50 m și o lățime de 10—12 m, era înzestrată cu 3 bare fixe legate una de alta, paralele, inele, cal (capră), trapez, frînghie, prăjină și saltele. În sala de gimnastică se practicau gimnastica (exerciții libere și la aprate), dansuri naționale.

Programul din sală se desfășura sub conducerea profesorului Nicolae Velescu, titular al catedrei de gimnastică la liceele D. Cantemir și M. Basarab. Acesta mobiliza elevii mai talentați de la liceele unde era profesor, pentru a-i pregăti în vederea unor serbări ce aveau loc, în fiecare an, în diferite orașe din țară.

Dintre dansurile ce se învățau menționez : Hora Unirii, Banu Măracine, Bătuta, Brîulețul, Tărășelul ș.a. Datorită calităților pedagogice ale profesorului nostru, fiecare mișcare de dans era intim legată de muzică. După efectuarea programului de dans se trecea, după o pauză, la execuția gimnasticii la aparate. Ca secondant al profesorului Velescu, aveam la aparate pe maestrul de gimnastică Gheorghe Boian, care cu firea lui blîndă ne îndruma teoretic și practic, arătîndu-ne exercițiile care figurau în programul zilei. Gheorghe Boian era un foarte bun gimnast și echilibrist la bare, paralele și cal. Fiecăruia dintre noi îi dădea explicațiile necesare atunci cînd începeam executarea figurilor din programul de antrenament.

În afara figurilor programate, elevii mai mari exersau figuri mai grele, parte din ei ajungînd să facă gigantica și alte exerciții de echilibristică, în timp ce noi, cei sub 16 ani, în pauze încercam peste programul de antrenament figuri mai ușoare după aptitudini, ca : planșa, roata în coate, foarfeca, saltul mic și altele.

La sală exersau și specialiști care făceau furori prin paseuri de la bara I la a III-a (prin aer), salturi triple în aer și alte acrobații. Printre aceștia se numărau frații Alecu și Lămbică Popescu, Scurtu, Boian și alții. Alecu Popescu, un artist acrobat, intelectual, a fost angajat la diferite circuri străine, iar în preajma primului război mondial a ajuns pînă în America. Unii dintre ei fiind membri ai societății, au luat parte la serbările anuale.

Prima dintre ele a avut loc în anul 1908 la București, în zilele de 24, 25 și 26 mai, cu participarea tuturor societăților din țară. A fost o competiție de mai mare amploare (vezi „Gimnasticul român", nr. 9—10 din 1908), condusă de un comitet compus din colonel Th. Petrescu, inspectorul de gimnastică D. Ionescu, prof. N. Velescu și Paul Berlescu, din partea societății de gimnastică Aurora. Au luat parte 15 societăți, 8 din București și 7 din țară, competițiile gimnastico-sportive ținîndu-se la Arenele Romane (din Parcul Libertății). Disciplinele incluse în program au fost gimnastica, atletismul și dansurile naționale.

Exercițiile cu măciuci se făceau în ritmul valsului executat de o fanfară. Atletismul a fost prezent cu probe de aruncarea greutății, saltul în lungime, alergări.

La serbările federale ținute la Ploiești, Galați și Brăila, am luat și eu parte în anii 1910—1913, cînd societatea noastră centrală număra 31 de membri (vezi „Gimnasticul român", anul VI/1913).

Îmi amintesc de un episod, la Galați, cînd exercițiul de suit și coborît la frînghie trebuia făcut cu picioarele și mîinile. Eu, voind să fiu mai rapid la coborîre, mi-am dat drumul fără a lucra ritmic cu mîinile și, alunecînd pe frînghie, aud vocea profesorului Velescu și a celor din jur, speriați de o asemenea viteză de coborîre, strigînd : oprește-te !... dar era cam tîrziu, se jupuiseră palmele !

Privind activitatea sportivă din acea perioadă, trebuie reținut faptul că, în jurul primelor două decenii ale veacului, educația fizică s-a practicat și dezvoltat în școli, licee, școli normale, armată, diferite asociații sportive, concomitent cu celelalte discipline ale sportului modern — fotbalul, ciclismul, atletismul.

Întorcîndu-mă cu aproape 6 decenii în urmă și evocînd amintirile legate de activitatea educativ-sportivă la școala maestrului profesor N. Velescu, om de o energie fără seamăn, dascăl prin temperament, autor de manuale, cărți și propagator al tuturor disciplinelor și jocurilor sportive, nu pot decît să-i păstrez o deosebită și animată recunoștință.

Titu FILIPIDESCU

SINGUR PRINTRE STRĂINI...

Viața romantată a lui Toma Aurel

III. „Seria de aur" a victoriilor

Parizienii sînt din nou pasionați de bătăliile grelor de peste Ocean... La 13 iunie 1935 explodează o altă bombă. Jim Braddock îl deposedează pe Max Baer de titlu, la Madison Square Garden. Meciul începe de la cîntar. Baer se adresează adversarului : „Cum te simți, Jimmy ?" Braddock se face că nu vede mîna-ntinsă și răspunde tăios : „N-am ce să-ți vorbesc acum. În ring îți voi povesti însă ceva foarte interesant... Ai declarat că mă vei ucide !... Și mai îmi întinzi mîna asta murdară ?"

Braddock părea un om „terminat". A făcut pe hamalul și a cerut ajutor de șomaj. El mărturisește : „Am cunoscut prea mult suferințele foamei pentru a cunoaște frica-n ring. O dreaptă, chiar ca aceea a lui Baer, este incomparabil mai ușor de suportat decît foamea".

Și luptă cu disperare. Se bate pe viață și pe moarte. Stinga sa ajunge mereu prima la țintă și Baer pierde titlul ! „Balerina cu mănuși" declară : „Braddock e un băiat bun, leal, care-și merită norocul !" Apoi, avertismentul său sună ca un dangăt lugubru de clopot : „Jim, ferește-te de arena asta blestemată. Madisonul ridică și apoi distruge oamenii".

Joe Louis îl fixează de podea, la Detroit, pe Primo Carnera. Apoi, în septembrie 1935, Baer se hotărăște să-și joace șansa, căutînd să stopeze ascensiunea „mitralierei din Detroit". După o bătălie violentă care durează 11 minute și 50 de secunde, frumosul Max e K.O., trăznit la bărbie de o dreaptă formidabilă. Din colțul ringului, Dempsey și Hoffman îi fac semn să se ridice, dar „clownul" pleacă resemnat capul. În vestiar Baer își recapătă însă zîmbetul cuceritor și face confesiuni reporterilor : „Louis m-a trimis la podea de cîte ori a vrut, în repriza a 4-a eram k.o. în picioare. Brațele îmi erau de plumb. Apoi, Joe s-a apropiat și mi-a servit o poriie zdravănă. Joe m-a învins loial. Îi prevăd un viitor magnific". Braddock e mai rezervat cu epitetele : „Louis are calități, dar eu îl voi învinge". Braddock nu va reuși însă să se țină de cuvînt niciodată !

Citind mereu ziarele și titlurile mari care vorbesc de aceste senzaționale evenimente, Toma înțelege că inima boxului pulsează cu mai multă putere, acolo, peste Ocean. El îl tatonează pe Leclerc cu o întrebare : „Papa, n-ar fi cazul să încercăm ceva, acolo, în America ?" Leclerc îl privește amuzat, apoi îl temperează : „Toate la rîndul lor... Întîi mai avem de lichidat niște conturi aici în Europa... Vezi lista asta ?" Și antrenorul francez scoate o hîrtie din portefeuille. „Uite-i cîți mai sînt... Trebuie să-i bați pe toți ! Vous comprenez ?" Primul pe listă este Barras. Toma îl învinge cu ușurință la 15 decembrie. Urmează revanșa cu Young Perez, în ultima noapte a anului 1935. Fostul campion mondial la muscă a trecut de „barierele" Pladner, Borrel și Deccico, și îl întîlnește pe Eugene Huat, denumit „pisica tigru". Tunisianul se bate ca un leu, amintind parcă electrizantul său meci cu Frankie Genarro, cînd a devenit campion mondial, dar Huat obține decizia.

Partida lui Perez cu Toma Aurel e programată în vedeta galei de la sala Central. Perez e mai subtil ca niciodată. Timp de trei runduri îl plimbă pe Toma Aurel, dar în repriza a 4-a, românul, zburlit și înfuriat ca un veritabil cocoș, îi plătește toate polițele... „L'Intransigeant" scrie sub semnătura lui Robert Bré : „Românul Toma Aurel a oferit tunisianului Young Perez un revelion agățat de corzile ringului. L-am mai văzut pe Young în situații dificile — k.o. în prima repriză cu Mendiola, îngenunchiat de Huat — dar niciodată nu a părut mai distrus și fără scăpare ca în acest meci. A fost asfixiat de iuțeala românului, pur și simplu măturat de uraganul ce venea mereu spre el. Toma Aurel a terminat anul 1935 printr-un foc de artificii care l-a lăsat pe Perez complet distrus. Pentru a-l înfrunta pe român trebuie un adversar cu un punch necruțător. Poate doar Huat ar fi capabil să-l pună la punct. Dar dacă Toma va scăpa și din ghearele „pisicii tigru" ce se va-ntîmpla ? Vom fi nevoiți să tragem concluzia că nu mai are adversar în Europa capabil să-l îndoaie... Și că, deci, trebuie să-l se caute unul prin alte locuri".

Toma Aurel sărbătorește revelionul cu ceilalți boxeri români aflați la Paris și cu papa Leclerc... Cînd, cu o ultimă bătaie de pendulă, 1935 este înmormîntat, toți izbucnesc în strigăte voioase, ciocnind pentru noul an. Toma stă retras într-un colț.

— Noroc, Tomiță. La mulți ani... — strigă prietenii săi.

— Ce stai supărat ? — îl iscodește Covaci. Ce-i cu tine ?

Melancolic, Tomiță, băiatul țăranului din Babadag, răspunde :

— Mă gîndesc... că oricum ar fi... suntem singuri printre străini...

Toma Aurel a lăsat în România părinții, patru frați și trei surori. Seara cînd se plimbă pe Champs Elysées-ul luminat „à giorno" gîndurile îi duc tot spre micul orășel pierdut în cîmpia dobrogeană... Dar el a venit aici cu un scop. Vrea să se-ntoarcă în țară cu titlul european... Și de cîte ori are răgaz, scrie prietenilor :

„...Nici nu vă închipuiți ce bucurie am avut cînd am desfăcut pachetul din România și am dat de mămăliga și de ceapă. Covaci a făcut rost de niște brînză, ceapa am spart-o cu pumnul și am mîncat pe cinste ca la mama acasă ! Covaci, tot căutînd prin pachet, strigă deodată : „Tomiță, ce crezi că e-n borcan ? Sarmale, măi... auzi ? Sarmale". Nu vă mai spun ce-a fost. Le-am încălzit și le-am mîncat cu mămăliga... De cînd sunt, la Paris n-am mîncat cu atîta plăcere... Vă mulțumesc din inimă... A fost o adevărată surpriză !"

29 ianuarie 1936... La Central, în fața unei săli arhipline, Toma Aurel dă ochii cu celebrul Milou Pladner. Pladner nu mai e tînăr, dar și-a păstrat nealterate abilitatea și șiretenia în ring. Încearcă să dirijeze lupta de la distanță, smulge ropote de aplauze cu eschivele sale incomparabile, dar românul se pune serios pe treabă în repriza a 3-a și Milou revine la colțul său cu o privire tristă, melancolică ! Pladner a susținut, din anul 1929, peste 120 de meciuri, dar acum evită cu foarte multă dificultate seriile dure ale românului. Parizianul e marcat serios la figură, dar Toma insistă, căci vrea să-i răzbune pe Sandu Ion, învins cu două săptămîni în urmă. Debordat de lovituri, plimbat prin corzi, Milou Pladner rezistă toate cele zece reprize, apoi, sportiv, ridică mîna lui Toma Aurel, încă înainte de a se anunța decizia... E a patra victorie consecutivă a cocoșului român de la sosirea sa la Paris. Cine va fi viitorul adversar ? Cine altul decît „pisica tigru" ! Sau Sangchilli, campionul lumii la categoria cocoș ? Jeff Dickson se hotărăște să intervină. Insolența românului l-a pus de mult pe gînduri. Patru victorii consecutive la Paris nu-s de lepădat. Cîntăresc greu în palmares mai ales cînd printre învinși se numără Sanchez, Young Perez și Pladner. Endeline, managerul lui Bataille, refuză să-și lase elevul pe mîinile lui Toma Aurel. Între timp, Popy Deccico l-a învins prin k.o. pe Dubois și a devenit campion european. Dickson îl pune-n alertă pe Huat. „L-ai văzut pe Aurel ? Termină cu el". Roth organizează întîlnirea inaugurînd o nouă sală la Paris, Premierlande. Pe același afiș mai figurează alți doi români. Vasile Șerbănescu îi bate la puncte pe Delleau, iar Covaci e învins de Bricot. Acum e rîndul lui Toma Aurel. Gongul sună și Huat sare ca un resort. „Pisica" și-a ascuțit ghearele și vrea să-l sfîșie pe român. Urmărește de la-nceput o lovitură hotărîtoare. Toma e prudent, nu riscă, încă ! Leclerc i-a șoptit ceva la ureche și el n-a uitat sfatul. Vreme de patru reprize Toma stă în expectativă, stopîndu-l pe Huat cu jaburi la figură și retrașindu-se pe poziții de așteptare. „Pisica" se agită și mai mult, își reia asalturile furioase, dar nu mușcă cum trebuie. Și deodată, Toma se aruncă pe neașteptate asupra lui Huat. Seriile sale rapide și puternice îl bombardează pe francez din toate părțile, în repriza a 5-a. Urmează a 6-a, mai groaznică. Ca o mașinărie infernală, Toma aplică „pisicii" o corecție severă ! Huat, în vădită inferioritate, face obstrucție. În cîteva minute a devenit din „pisica-tigru" un iepure speriat care nu mai știe pe unde să fugă. Huat nu se dezmeticește din degringoladă decît tîrziu, în repriza a 9-a, cînd încearcă să recucerească terenul pierdut, dar Toma, cu surprinzătoare rezerve, revine în ofensivă, cîștigînd categoric meciul. Peste 3 000 de spectatori, în frunte cu industriașul Renault, îl ovaționează, purtîndu-l în triumf. Managerii îl iau cu asalt. Plouă cu oferte. Toate drumurile duc spre Deccico și Sargchilli. René Dalcourt oferă românilor o masă copioasă. Nu lipsesc nici sărmăluțele pe care madame Dalcourt le-a preparat după rețeta lui Gherase...

Toma Aurel clipește vesel spre Leclerc : „Mai sunt mulți papa, pe listă ?" — „Au mai rămas cîțiva, Tomitza"...

George MIHALACHE

Primo Carnera, pe vremea cînd mai speria lumea cu atitudinile de „om al cavernelor"

Viitorul capitol : **PÎNĂ LA TITLUL EUROPEAN, MAI E O PALMĂ DE DRUM...**